

VALVOMAAN KUTSUTTU

Vuoden pimeimpään aikaan meitä kehoitetaan valvomaan. Mistä syystä meidän pitäisi valvoa juuri nyt? Pitkät pimeät yöt houkuttelevat ja kutsuvat meitä pikemminkin pitkiin yöuniin ”masan maille”, kuten asian voi myös ilmaista.

Mistä tässä valvomisessa on oikein on kysymys? Siinä valvomisessa, josta Jeesus meille puhuu? Evankeliumin vertauksessa talon isäntä matkustaa kauas ulkomaille ja jättää kaiken talon palvelijoiden hoitoon. Vertauksen matkoille lähtenyt mies kuvaa taivaaseen astunutta Jeesusta, joka ennen lähtöään antoi omilleen erilaisia tehtäviä. Edelleen hän odottaa meiltä vastuunkantamista.

Mutta jaksammeko me valvoa? Väsyminen ja välinpitämättömyys valtaa helposti mielen. Me ihmiset elämme elämäämme hyvin lyhytnäköisesti. Me keskitymme usein vain asioihin, jotka sillä hetkellä ovat työn alla. Mutta miten suhtaudumme tulevaisuuteemme? Mitä ajattelemme kun katsomme elämämme loppupuolelle?

Valvomisen sunnuntai muistuttaa meitä elämämme rajallisuudesta. Jokainen meistä joutuu sen omassa elämässään jossain vaiheessa kokemaan. Elämän todellisuus osoittaa, että elämä päättyy usein yllättäen, silloinkin kun siihen osaamme jollain tavalla valmistautua.

Meitä kehoitetaan valvomaan, mutta miten se toteutuu? Seurakunnassa meillä on Jumalan sana ja sakramentit, rukous ja kristittyjen yhteys. Valvomisen on elämää yhteydessä Jumalaan sekä toisiimme.

Me emme kuitenkaan tiedä aikoja emmekä hetkiä. Monet ovat yrittäneet ennustaa Jeesuksen paluun hetkeä maan päälle siinä kuitenkaan onnistumatta. Me tiedämme Jeesuksen palaavan takaisin maan päälle, mutta millon se tapahtuu, sitä päivää eivät tiedä taivaan enkelit eikä edes Poika, sen tietää yksin Isä Jumala.

Sitä ennen evankeliumin sanaa on vietävä eteen päin sanoin ja teoin. Kirkon ja seurakunnan tehtävä on toimia ja vaikuttaa tässä maailmassa, omalla paikkakunnallamme, joka on Jumalan hyvän työn kohteena.

Siinä tehtävässä eteemme avautuu myös yllättäviä tilanteita. Arjen todellisuus ja elämän vajavaisuus eivät kulje yhtä matkaa hyvien suunnitelmienkaan kanssa. Saatamme kokea myös niin, ettei elämämme aika riitä kaikkeen siihen, mitä haluaisimme.

Mutta elämämme aika riittää siihen, mikä on Jumalan tarkoitus ja päämäärä kohdallamme. Saimme tehtävämme jo kasteen hetkellä, kun meidät otettiin Jumalan valtakunnan jäseniksi, Jumalan lapsiksi. Vapahtajamme kutsui meidät nimeltä opetuslapsikseen, seuraajikseen tehtävää varten.

Meidät on kutsuttu julistamaan ja rakkauden tekoja tekemään. Meidät on kutsuttu uskomaan ja rakastamaan Jumalaa ja toisia ihmisiä. Se on meille kaikille yhteinen tehtävä, johon meidät on nimeltä kutsuttu.

Me emme tiedä aikoja emmekä hetkiä, mutta turvallisin mielin saamme Jeesuksen omina, syntimme anteeksisaaneina, odottaa uusia taivaita ja maata, joissa vanhurskaus vallitsee. Huomispäivä ja tulevaisuus on Jumalan käsissä.